

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

REDACTIE

PIEREUSE

Steenweg op Vorst, 284

1060 BRUSSEL

Telefoon : (02) 537.29.21

en dertigste jaardag - Nr 1

MAART 1980

DE VERLATENEN

*O ontmiijners! waartoe heeft de moed toch gediend
Die U gedurende menige langen jaren
Zo schitterend hebt bewezen, hij is niet meer geprezen
Zoals hij weleer was, maar is pas een mirage.*

*Zij zijn talrijk nochtans, zij die hun bloed vergoten,
Dat bloed dat steeds de bodem van België doordrenkt.
Bijzonder zware prijs van heldhaftige daden
Door een geniepig en dreigend gevaar vereist.*

*Wie schade wil berokkenen is gewis een vijand
Zijn zeker ook vijanden achtergelaten tuigen
Onder de grond bedolven, tot ontploffen gereed.
Het vergde echte helden om deze op te ruimen.*

*Die onbekende helden, van de naoorlogstijd,
Ongewapende strijders, met ontzegde titel
Zijn die dus verschillend van de andere strijders
Eerste overwinnaars, overvloedig bewierookt.*

*Ontmiijners nog in leven of op 't Veld van eer gesneuveld
Voor dat schreeuwend onrecht moet uw hart sidderen.
En als die bittere kelk moeilijk te drinken valt,
Biedt hem aan al degenen die het ongeluk spaarde.*

*'t Monument opgericht ter ere van uw doden
Heeft hun naam vereeuwigd voor de tijden die komen
Van hun marteldood zal het getuige blijven
En velen zullen daar door wroeging gekweld zijn.*

*Om verzuimd te hebben, hun dankbaarheid te tonen,
Zullen deze voorzeker meer dan het schaamrood voelen
Maar de Geschiedenis zal hun rekenschap vragen
En hun verachtelijke verloochening oordelen.*

J. VAN DE RIJDT

Onze Algemene Vergadering op 4 mei 1980 te Brussel

Ingevolge een beslissing die sedert 1965 door de Beheerraad genomen werd zal de algemene vergadering opnieuw te Brussel plaats hebben in « JUPILLER » Kiekenmarkt, nr 35 (Beurs).

Ze werd vastgesteld op zondag 4 mei 1980 te 10u 30 stip.

Ze zal slechts bestaan uit een academische zitting, voorgezeten door de H. GEORGE, Nationale Voorzitter, omringd door de leden van de Beheerraad.

DAGORDE

— Toespraak door de Voorzitter	— Verslag door de Commissarissen-Toezichters
— Statutaire verkiezingen	— Goedkeuring van de begroting voor 1980
— Verslag van de Schatbewaarder	— Ontlasting te geven aan de Beheerders
— Vaststelling van de bijdrage voor 1981	— Allerlei

STATUTAIRE VERKIEZINGEN

De hiernavermelde beheerders zijn uittreden en herkiesbaar : de Heren BERGES, BORIES, EECKHOUT, GEORGE LINOTTE, MEERSEMAN, PIEREUSE, VANDEN EYNDE, VANDERICK.

Commissaris : De Heer ITTERS

Mandaten blijven toe te kennen : een afgevaardigde voor de Sektie Oost-Vlaanderen.

Volgens artikel 23 van de Statuten moeten de kandidaturen, aan de Nationale Voorzitter voorgesteld zijn, een maand voor de Algemene Vergadering.

Na afloop van de vergadering kunnen de deelnemers in dezelfde zaal een eetmaal krijgen, tegen de prijs van 240 Fr. (dranken en dienst niet inbegrepen).

Zij, die zulks wensen, worden verzocht zich zo haast mogelijk in verbinding te stellen met hun afdelingsvoorzitter. Deze laatste zal de lijst der deelnemers aan het maal uiterlijk op 15 april overmaken aan de schatbewaarder.

Zoals naar gewoonte zullen de vervoerkosten per trein of per autocar terugbetaald worden aan de leden, die hun bijdrage betaalden, alsook de weduwen en de wezen.

We hopen dat, al de ontmiijners zo talrijk en zo geestdriftig mogelijk aanwezig zijn.

ALLEN OP ZONDAG 4 MEI OP POST TE BRUSSEL « JUPILLER »

ONTVANGSTEN		BALANS 1979	UITGAVEN	
INTERESTEN	41.509			
BIJDRAGEN 79				
DAS	14.720	BEHEER		10.168
BRABANT	4.300	BIJDRAGE UFAC		26.390
WEST-VLANDEREN	7.700	BULLETIN		15.922
ANTW.-LIMBURG	2.700	VERPLAATSINGEN		15.922
OOST-VLANDEREN	6.750	VERPLAATSINGEN		
LUIK	12.250	ALGEM. VERGADERINGEN	3.651	
HENEGOUW	10.895	STAVELLOT	12.170	
	59.315	ALLERLEI BEHEERRAAD	4.649	
BIJDRAGEN 80				20.470
BRABANT	6.600	OVERLIJDENS		4.040
LUIK	200	ALLERLEI		
ANTW.-LIMBURG	200	NAAMPLATEN STAVELLOT	12.470	
	7.000	DEELNEMING OP PLECHTIGHEDEN	1.000	
ALLERLEI		ALLERLEI	780	14.250
GELDINZAMELING S° LUIK	7.200	KREDIET SALDO		24.564
ALLERLEI	780			<u>115.804</u>
	7.980			
	<u>115.804</u>			
KREDIET OP 31.12.1978			KREDIET OP 31.12.1979	
P.C.R.	21.176	P.C.R.	39.438	
BANK	664	BANK	6.966	
KREDIET SALDO 79	24.564			
	<u>46.404</u>			<u>46.404</u>

HET VERZUIM

Zo men beschouwt dat het verzuim een individuele of collectieve staat is, gekenmerkt door het gemis of de verdwijning van de herinnering aan vroegere daden, doen en laten ofwel dat het erin bestaat deze laatste niet in acht te nemen, wellicht door onverschilligheid, misprijzen of jaloersheid, is het niet overdreven, vijfen-dertig jaar na het einde van de oorlog 40-45 te verklaren dat de ONTMIJNERS de enigen zijn tussen al degenen die tot de totale bevrijding van de natie en van haar grondgebied bijgedragen hebben, die er de slachtoffers van gewesst zijn.

Het is niet dat zij onder hen, in de schoot van hun steeds zeer levendige verbroedering, de gedachtenis hebben verloren van hun broeders die door het feit van deze vreedzame vijand, de springtuigen, om het leven kwamen. Niet dat zij in hun geheugen geen plaats over hebben voor de vreselijke dagen, maanden, jaren die zij hebben doorstaan, vol vrees voor hun leven midden de mijnvelden van de Vlaanderen en in Wallonië verspreid. Niet dat zij de hevige schrik die zij hebben ondergaan bij de ontminning of de verwijdering van bommen, granaten, soms gevalstrikte mijnen, zich niet herinneren. Niet dat zij de korte stonden van hun gevaarlijke bezigheden vergeten hebben, toen zij zich elkander grappige snakerijen vertelden die als vrolijke zonnestralen te midden de duisternis van hun taak opschoten, neen... neen... duizendmaal neen, men heeft toen kunnen en men kan vandaag nog vaststellen dat het juist omgekeerd was. Hun vreedzame, als 't ware mnemotechnische activiteiten, vandaag zowel als gisteren, zijn er het beste bewijs van.

Zullen wij hier de jaarlijkse herdenking met een godsdienstplechtigheid, de bloemenhulden, het dodenappel, soms toespraken, die elke maand September plaats heeft vóór het nationaal gedenkteken opgericht te Stavelot ter nagedachtenis van degenen die op het veld van eer — dat veld van eer thans zo rustig maar zo akelig door de vijand verlaten — gesneuveld zijn. Zullen wij de jaarlijkse Algemene Bijeenkomst oproepen die te Brussel beraamd wordt, waar de Vlaamse en Waalse ontminners zonder onderscheid op intiemere wijze fraterniseren en waar de voorzitter der Verbroedering elkeen verwelkomt en het verslag der werkzaamheden van het jaar mededeelt? Is het nodig, zoals de Ondervoorzitter het vroeger gedaan heeft, de aandacht te vestigen op de talrijke onmisbare vergaderingen van de Beheerraad — samengesteld uit bijzonder sympathieke personen — om de verzuiming inzake bewezen diensten goed te maken. Het betaamt ten slotte het geheugen van elkeen op te frissen in verband met de pogingen die men ondernomen heeft om die band dat het tijdschriftje «DE ONTMIJNER» vertegenwoordigt in het leven te houden en dat, ronduit gezegd, medewerkers nodig heeft. Moeten wij om deze lijst der werkzaamheden te besluiten, de kleine plaatselijke vergaderingen aanhalen die enkele ouderen samen brengen, helaas niet talrijk genoeg maar die gelukkig zijn zich terug te vinden om samen de verlopen tijdens midden de gevaren in een totale broederzin, zelfopoffering en soms van spontane milddadigheid te doen herleven. Brengen al deze activiteiten niet het bewijs dat de herdenking tussen de levende en afgestorvene ontminners levendig is gebleven?

Droevigere omstandigheden, bij voorbeeld het overlijden van een kameraad, brengen nog een zeker aantal ontminners bijeen die, met een droef en getrokken gelaat, het als een plicht beschouwen deze makker naar zijn laatste rustplaats te vergezellen.

Zoals men het kan vaststellen, is het verzuimen zeker niet eigen aan de ontminners maar veeleer aan het Staats-

gezag, aan zekere patriotische oudstrijders-verenigingen die hun nederige wapenbroeders ternauwernood — ja zelfs in het geheel niet — in hun eisen steunen, aan de bevolking zelf waarvan de dankbaarheid slechts een strovuur bleek.

De Staat, ondanks de talrijke en langdurige interventies hetzij op het Ministerie van Landsverdediging hetzij bij de Commissie gelast met de vereffening der gevolgen van de oorlog, blijft hardnekkig doof. Weliswaar heeft hij aan de ontminners een vage en meer dan bescheiden strijdersrente toegestaan zonder nochtans hun deze laatste titel te verlenen. Behoudens deze aalmoes, wat hebben de ontminners verkregen? Zelfs een officieel ereteken terwijl deze ondertussen overvloedig aan de strijders van alle categorieën met een of ander titel werden uitgedeeld, aan de gemobiliseerden, aan de oorlogsgevangenen, aan de politieke gevangenen, aan de ontvluchten, aan de invalieden, aan de Belgische militairen in Groot-Brittannië, aan de vrijwilligers aan de weerstanders, aan de Belgische militairen van het Expeditiekorps van het Midden-Oosten en van Korea.

Mogen de prestaties van de ontminners die meestal vrijwilligers waren, onbekend blijven, verminderd, en als rustige vreedstijdsopdrachten worden beschouwd? Zodanig handelen zou een doorzichtige handeling zijn als men weet dat naverschijnselen de uitwerking of de onvermijdelijke terugslag zijn van een belangrijke gebeurtenis zoals een oorlog. De ontminning en haar vreeselijke gevolgen zijn van die aard aangezien de verrichte operaties talrijke doden en gekwetsen hebben gevergd, zouden zij, onder geen aspect mogen gescheiden worden van degenen die voor zovele gewapende broeders werden verricht.

Is het overdreven te bevoegder plaatse voldoening te vragen voor deze twee bescheidene eisen, zonder geldelijke weerslag, door de ontminners gesteld t.t.z. de officiële erkenning en het klassement van de eremedalje der ontminners uitgereikt door de Verbroedering en het toekennen van de titel van «STRIJDER», die de strijdersrente normaler zou wettigen.

Hoelang zal men nog moeten wachten om voldoening te krijgen? Zou een nieuwe oorlog hetzelfde probleem niet stellen?

Zullen al de ontminners verdwijnen en zonder billijkheid in de vergetelheid vallen hoewel zij het bewijs hebben geleverd van een totale zelfopoffering in de strijd tegen de vijand dewelke niet enkel uit een gewapend man bestaat maar tevens uit al de tuigen waar deze laatste gebruik van maakt om te schaden en te doden.

J. VAN DE RIJDT
Erevoorzitter

VERSLAG VAN DE SCHATBEWAARDER

Naar gewoonte moet het verslag van de schatbewaarder vóór de Algemene Vergadering worden voorgelegd. Gezien de uiterst beperkte spreektijd die mij toegekend is, lijkt het mij gemakkelijker het U hier te commentariëren, daar U allen de balans van het jaar 1979 onder de ogen hebt.

Ditmaal zal het verslag aldus aan al de leden van de Verbroedering voorgelegd worden en om te beginnen vestig ik uw aandacht op het feit dat de rekeningen door de commissarissen werden nagezien en dat onderhavig verslag door de Beheerraad werd goedgekeurd.

Veel meer dan een opeenvolging van cijfers en optellingen geeft de balans een groot gedeelte der activiteit van de gehele Verbroedering, van haar leden, van de provinciale comités alsmede van de Beheerraad weer. Inderdaad, op de zijde ONTVANGSTEN, bemerken wij dat de helft dezer bestaat uit de som der gebaren die alle leden ieder jaar doen t.t.z. « ZIJN BIJDRAGE BETALEN ».

Dit gebaar, in zichzelf zo eenvoudig, is nochtans zeer belangrijk want bij gebrek aan bijdragen betekent dit op de zijde uitgaven: verdwijning van het BULLETIN, « BELGIË EERST » — dit als rechtstreeks gevolg voor de leden.

De onrechtstreekse gevolgen zijn nog veel belangrijker: vermindering van onze representativiteit en onmogelijkheid om ons te doen horen. Die cijfers illustreren hetgeen onze Ondervoorzitter LINOTTE (zie Bulletin 1979) ons desaangaande verklaarde. Zeer belangrijke woorden, klare en juiste visie van hetgeen een VERBROEDERING MOET ZIJN. Betaal dus spontaan uw bijdrage, zonder uit te stellen, totdat U de maningen ontvangt die U zullen worden toegezonden.

Op de kant « UITGAVEN » bemerken wij dat het grootste gedeelte rechtsreeks of onrechtstreeks besteed wordt ten bate van de leden: Toetreding tot de UFAC, het Bulletin, de verplaatsingskosten van de leden naar de Algemene Vergaderingen, naar STAVELOT en de overlijdensvergoedingen. — Het zij 56.822 Fr. bedrag ongeveer gelijk aan dat van de bijdragen 59.315 Fr.

De verhouding tussen deze beide bedragen is zo sprekend, dat ik mij had kunnen beperken tot het bovenaan het voorafgaande te vermelden, en mijn verslag daarmee af te sluiten. Dit ware van mijntwege evenwel niet logisch geweest; ik ben het inderdaad wel die de balans opmaak en de verrichtingen inschrijf, maar ik ben het niet die de uitgaven beslist of de Verbroedering financieel beheert.

Dat is — vergeet het niet — de taak van uw Beheerraad en U, leden, bent het die het budget goedkeurt en aan de Beheerders kwijting geeft.

Voor het jaar 1980: hetzelfde objectief als voorheen — de uitgaven aan de ontvangsten aanpassen — en, zoals voor 1979, een balans in evenwicht voorleggen. Maar wat is voor een Verbroedering, een budget in evenwicht? Het bestaat precies hierin, niet meer uit te geven dan men ontvangt want een Verbroedering boekt geen « winsten » noch bruto noch netto. Er zijn geen « WINSTEN EN VERLIEZEN ». Wanneer de uitgaven de ontvangsten overschreiden, moet men het patrimonium aantasten, hetgeen de ontvangsten voor het volgend jaar nog zal verminderen.

Betaal dus uw bijdrage en U zult zodoende de toekomst van onze Verbroedering verzekeren. Dat is de vurigste wens vanwege.

R. PIEREUSE

STAVELOT SEPTEMBER 1980.

De ontmiijner is de soldaat die, met een zeldzaam geduld en vernuftigheid, de grond stap voor stap peilt ten einde de duizenden verraderlijke mijnen die de vijand voor de verdediging van zijn stellingen bedolven heeft, te ontdekken, te demonteren, te verwijderen en te vernielen.

Het is vanzelfsprekend dat deze bepaling, door Generaal SEVRIN geschreven, niemand uitsluit. Inderdaad, zo er slechts gewag wordt gemaakt van « grond », is er altijd

grond onder de waterpeil, het zij dat van een kanaal, van een rivier of van de ZEE.

Dit is de reden waarom zekere onder ons zich hebben verkeerd van land tot waterduikers en SKAFANDERDUIKERS van de ZEEMACHT zijn geworden. Zoals Generaal SEVRIN het nog schreef: « Alle ontmiijners hebben geleden en gezwoegd en 't is onder die benaming dat zij schitterende uitslagen bekwamen die machtig hebben bijgedragen tot de herleving van het vaderland. Het is onder die benaming dat zij zich de bewondering en de verering van het volk hebben verzekerd. »

Zekere onzer Kameraden zijn gestorven al « ontmiijnerde » geruimen tijd na de oprichting van ons gedenkteken te STAVELOT. Hun namen konden er dus nog niet worden vermeld. Derhalve zullen wij in de loop van de maand september e.k. nieuwe bronzen platen inhuldigen, waar de namen van al de ontmiijners zullen voorkomen die in de STRIJD sneuvelde, welke ook de kleur van hun uniform geweest zij. Zo zullen een tiental namen aan de reeds te lange lijst worden toegevoegd.

Dit initiatief is de vrucht van een overleg van de Beheerraad tengevolge van de wensen door talrijke leden van de Verbroedering uitgedrukt. De kosten ervan zullen worden gedragen door een omhaling van de Afdeling van Luik en een gift van de Afdeling van Oost-Vlaanderen, terwijl het plaatsen gratis zal verzekerd worden door onze kameraden van de Actieve onder het patronaat van Major VAN THORENBURG.

Dit alles toont aan dat wij onderling solidair zijn en welke grote eerbied wij koesteren voor onze afgestorvene kameraden. Hoewel wij allen bewust zijn dat het « GEVAAR » steeds aanwezig is, ook voor degenen die nog steeds « Ontmiijnen » dag in dag uit, wensen wij dat geen enkel naam voortaan nog op dit gedenkteken zal moeten ingeschreven worden.

De redactie

EEN GROTE DAG IN BRABANT

Zaterdag 1 december 1979.

In de loop van de jaren is het vieruurtje van St Niklaas, het Ste Barbara vieruurtje geworden. Sedert enkele jaren, is het vieruurtje van Ste Barbara het diner van Ste Barbara geworden.

Maar men moet niet denken dat alles zodoende veranderd is. Neen, de geestdrift der deelnemers is dezelfde gebleven. (van 7 tot 77 jaar, zegt U dat niets?)

Inderdaad Ste Barbara had alle ontmiijners van Brabant op haar feest uitgenodigd. Tweeënzestig hadden de oproep beantwoord. Dat mag men een succes noemen, hoewel het een licht deficit in vergelijking met de vorige jaren betekent. Niettemin, de kieskeurigen die de democratische gastronomie van hun patrones niet waarden, hebben ongelijk gehad, het barstte uiteen... zonder hen.

De vreugde van het wederzien blonk in alle ogen; en denk nu niet dat het ieder jaar dezelfde zijn die men ontmoet, hoegenaamd niet, maar vergeten gelaten doen hun verrassende verschijning: oude ontmiijners die zich beperkten tot de regelmatige betaling van hun bijdrage, brengen vandaag hun glimlach mee.

De « broeders » van de Kust zowel als die van de Ardennen kwamen in groot getal op. Daarenboven hadden de zusterafdelingen ons het genoegen verschaft, hun meest representatieve leden af te vaardigen, tussen dewelke de Erevoorzitter van de Verbroedering zelf. En deze dierbare medebroeders waren niet de minst geestdriftigen, vooral wanneer de gebruikelijke tombola werd geopend; vijfhonderd lootjes in een kwartier verkocht! De schatbewaarder was er werkelijk fier over; de kosten van de dag waren half gedekt. Volgde daarop de trekking die meer tijd vergde, maar de wetten van de waarschijnlijkheden zijn ondooorgrondeijk: enige der deelnemers, en niet de minsten, slaagden erin loten die zo verscheiden als welkom waren, te verzamelen.

Dank aan al degenen die de warmte van hun aanwezigheid hebben gegeven. Dank ook aan allen die voor de tombola, loten hebben meegebracht of gecollecteerd. Dank ook nog aan allen, voor de verdeelde vreugde.

F.D.